

жнинѣ. А тягло-то на Българе-ты въ това врѣмя не было голѣмо: Византийци-ти ся-обхождали съ българе-ты най-бесчловѣчно. Българе-ти вдигали главѣ нѣколко пѣти подѣ войводство-то на Долѣна, Алузиана, Петра Боди и другы да ся-ослободятъ отъ византийскый хомоть, нѣ не сполучали; боларе-ти и голѣмци-ти дръжали съ Византийци-ты и не помагали на народа въ напръгане-то му. И така, българе-ти си оставали пакъ подѣ черно-то тегло.

Въ краи на XII-й вѣкъ два брата Петръ и Іасенъ, които были отъ царскы корень, като гледали народно-то тягло, турили си на умъ да ослободятъ Българинѣ и ся-заловили да работятъ изъ народа за това нѣшто. Тии за малко врѣмя приготвили много послѣдователю и чакали сгодно врѣмя. Има записано, че еднажъ Петръ и Іасенъ отишли въ Синсалъ при византийскый царь Исаакъ Ангела да му искать двѣ работы: едно, да имъ даде единъ кѣтъ земѣ въ старѣ-Планинѣ, и друго, да ся-обхожда съ българе-ты, които служать въ византийскѣ-тъ войскѣ, както и съ византийци-ты. Византийскый царь не само не имъ далъ, што искали, нѣ опште гы и испѣдилъ. Казвать, че Іасенъ изѣлъ дору и единъ плѣсеницѣ. Петръ и Іасенъ си отишли въ Тръново. Тии сградили тамъ една цркъвѣ св. Димитрий, въ коѣ-то прѣнесли отъ Цариградъ чудотворнѣ-тъ иконѣ на тоа мѣченикъ, па събрали много просяци и гы распратили по Българинѣ да расказвать на народа да ся-готви да ся-повдигне. Просяци-ти ся-правили на луды и говорили така: „дойде врѣмя да строшимъ хомота на византийци-ты; св. Димитрий